

Marxistenes kamp mot Kristi Kirke

Av arkitekt VALDEMAR HANSTEEN

Religion, bevisstheten om menneskets bundethet og avhengighet av krefter utenfor og over den materiell sansbare verden, er like så gammel som mennesket selv. Der finnes intet folk så primitivt, eller så kulturelt høitstående at det ikke har religion i en eller annen form.

sert gudløshet som ikke vil tåle noen annen livsanskuelse og kjemper med alle til rådighet stående midler for å utrydde all gudstro, all religion.

Gud og marxisme uforenlig.

Den organiserte antireligiøsitet er et resultat av marxismen. Den marxistiske åndsretning bygger nemlig i selve sitt utspring, selve sitt intellektuelle grunnlag på fornektelse av Guds eksistens og fornektelse av religionens virkelighet. Marxisten kan derfor ikke opgi gudløsheten uten at hele dens tankeverden, dens livsanskuelse og historiesyn og alt hvad derav er utledet faller ubehjelpelig sammen. — Noen forening av gudstro og marxistisk kommunisme er ikke mulig. Lenin sier: «Gud er det kommunistiske samfunds erkefiende.» — I sitt kjente brev til Gorki, sier den samme Lenin:

«Enhver religiøs idé, enhver tanke om Gud, ja ethvert koketteri med slike tanker er en usigelig gemeinheit, den motbydeligste besmittelse.» I et bolsjevikisk samarbeid: Antireligiøs propaganda blandt kvinner, utkommet i 1926, heter det: «Religion og kommunisme er to fiendtlige makter, to verdener, som står i uforsonlig kamp, og kommunismen vil aldri rekke hånden til religionen.»

I Russland, ennu det eneste land hvor marxismen konsekvent settes ut i praksis, ser vi også at makthaverne på den mest hensynsløse måte forsøker å utrydde kristendommen, alle religiøse idéer og alt religiøst liv.

De gudløses kampforbund.

For å gjennomføre sin utryddelseskamp mot religionen skate marxistene i Russland De Gudløses Kampforbund, en internasjonal organisasjon med avdelinger i alle land. — Videre virker den gjennom alle sovjetregjeringens offisielle organer, de såkalte kommissaria-ter, for utbredelse av et antireligiøst livssyn. Skjemaet viser hvorledes dette er organisert.

I spissen for De Gudløses Kampforbund står Jaroslawsky (Gubelmann) som bl. a. har uttalt:

«Hvor religionen seirer, lammes kommunismen.» «Den kommunistiske samfundsordning kan kun realiseres der hvor folket er helt befriet for religion.» «Vi forkynner krig mot all religion, en krigersk gudløshet.» «Religionen står i veien for kommunismen.»

Sjefen for kommissariatet for offentlig undervisning, Lunatscharsky uttalte ved en leilighet:

«Vi hater de kristne og kristendommen; ti de forkynner kjærlighet til nesten og barmhjertighet, hvilket er i strid med våre prinsipper.» De Gudløses Kampforbund utgir en rekke antireligiøse tidsskrifter, brosjyrer o. s. v. I tidsskriftet «Den Gudløse» kan man lese ting som:

«Ingen røverbande er så skadelig som preste- og sektvesenet. Ingen slibrig bok har gjort så meget ondt som Bibelen.»

Ifølge den sovjetrussiske avis «Pravda» er der også opsatt en 5-årsplan for utryddelsen av alle religiøse bekjennelser i Russland. I denne plan angis der hvor mange nye gudløse foreninger der må opprettes år for år. Etter første år skal alle konfesjonelle skoler, akademier og kurser være stengt. Alle «religiøse kultustjenere», som henregnes til de mest skadelige og foraktelige samfundselementer, må innen 1. mai 1935 ha forlatt sovjetunionens enemerker, og innen 1. mai 1937 skal der ikke finnes noe bedehus eller noe slags gudshus som står åpent.

De Gudløses Kampforbund organiserer også gudløshetsutstillinger og museer. Av de kirker i Russland som ikke blir stengt eller sprengt i luften, er en hel del omdannet til antireligiøse museer.

Jaroslawski (Gubelmann), jøde, president for «De Gudløses Kampforbund» i Russland.

Folkeslag eller raser uten religion har man aldri støtt på, men der har kanskje gjennom alle tid vært enkeltpersoner uten religion, gudløse enkeltindivider i menneskesamfundene. Det er i alle fall en kjensgjerning at de er å finne i menneskehetens nyere historie.

Det er nødvendig å nevne navn, men alle vet at der er mennesker som åpent og ærlig vedkjenner sig at de ikke tror på noen Gud eller noen makt utenfor det materielt sansbare, som øver noen innflytelse på menneskets liv. Der er mennesker for hvem dette er en personlig tro, en fast overbevisning som er resultatet av selvstendig tenkning, noe de har kjempet sig til.

I vår tid oplever vi imidlertid ikke bare enkelte gudløse. Vi møter også en organisert gudsfjendtlighet som ikke bare for sig selv personlig tar konsekvensen av sin opfatning, men som vil legge gudløsheten og irreligiøsiteten til grunn for menneskehetens fremtidige utvikling, for alt samfundsliv, for alt samliv mellom menneskene. En organi-

